

Čtyři hustodrsňácký dny v mlze (Jak se naučit vnímat mlhu esteticky)

Rodna

Čtyři hustodrsňácký dny v mlze (Jak se naučit vnímat mlhu esteticky)

aneb

Rodna 14.-19.9.2008

14.9. – Ne

Na hl. nádraží Brno jsme se všichni šťastně potkali a v 10:17 vyrazili směr Budapešť, Cluj Napoca a Iacobeni. Eva, David a Káča dorazili autmo po 3 hodinách spánku po svatbě, GeRRyho s Míšou dovezl tatínek a Honza dojel vlakmo a držel nám místa v kupečku. V Budapest Keleti jsme měli necelé 3 hodčky volna, tak jsme vyrazili něco skouknout – např. Millenium monument, ironizovanej les (pomník revoluce v roce 1956), hrad Vajdahunyad vára, slyšeli jsme maďarský jazzík v celkem dosti žijícím parku, kde nám Honza předvedl artistické kousky, co se naučil od své sestry sportovní gymnastky. Na nádrů pak opět přijel náš vlak se všemi vagónky kromě toho našeho, ale naštěstí je pak pan průvodčí přecísloval a našli jsme tam i naše číslo. Spinkali jsme a dokonce stihli i přípoj v Cluj Napoca, ač jsme měli na přestup 20 min. a náš vlak nabral 5 min. zpoždění. Rumunský štiplístek ale zavolal, že má ve vlaku „six english people“ :-). Myslel tím nás.

15.9. – Po

Do Iacobeni jsme dojeli s hodinovou sekerou a slabě mžilo a byla tma. Dali jsme si v čekárně naši oblíbenou snídani horskou – müsli, ale neohřáté a nerozblemcané, což ocenil zvláště GeRRy. Rumunský výpravčí nám doslova ukázal cestu a tak jsme holt za mírného deštíku nasadili pláštěnky a vyrazili na 20km cestu po asfaltu, kde co 5 minut projelo nákladní auto s kládama či tak podobně. Naštěstí jsme po cca 6-7 km ukecali školní autobus, aby nás dovezl do vesnice Rotunda. Zacvakali jsme za 6 lidí 90 leí, trochu se usušili, poslechli na první poslech skvělou rumunskou hudbu (po 10 minutách a poté, co dal řidič hudbu skoro na max. už tak supr nebyla...) a pořádně vydrncali na rumunské silnici. Z Rotundy jsme se vydali na sedlo Pasul Rotunda (1271 m n.m.), ale tak v půlce jsme si dali sváču a čaj v jakési boudičce po cestě – na spaní by byla na rumunské poměry fakt lux. Pršet nepřestávalo, ale přesto jsme se rozhodli jít dál. V sedle začlo pršet víc, ale opět jsme šli, samozřejmě v mlze a dešti, hrdě dál až na první rozcestí, špatně značené nebo spíš jsme si mysleli, že se značka dělí a pak se spojuje. Lejt začalo falidně, takže jsme s díky uzřeli a okoupili naštěstí již opuštěnou salaš. Bača asi věděl, proč již sehnal stáda dolů do údolí... Je nutné konstatovat, že bačové jsou opravdu prasata (čímž prasatům křivdím), ale aspoň na nás nepršelo – teda aspoň ne kontinuálně všude. Uvařili jsme čaj a šli si před večerí schrupnout, pác děšť ne a ne ustát. Po nám bodnutém spánku jsme si uvařili rajskou s údajně instantníma těstovinama, pokecali o medvědech, vyčůrali se a šli se odebrat na bačovo lože či do jeho spizírny doufaje, že ráno nás probudí ne medvěd, ale sluníčko. (*Evča Bodlinka*)

16.9. – Út

V noci se vystřídal mrtě hustej děšť i chvilky bez deště. Budíček na 7. hodinu neprošel bo pršelo a vstali jsme až kolem 9:00. Počasí stále hnusné, zima jak cyp ale aspoň nepršelo, když jsme před 11. vyrazili. Rozloučili jsme se se salaší čpící bačovinou a vyrazili najít značku – to se mi po chvíli podařilo, tak jsme statečně vyrazili z kopce s jezírkem dolů. Evča sice trochu brblala, že jdeme nějakým divným směrem, ale davové šílenství cesty po značce vyhrálo. Po chvíli jsme uviděli sedlo se zvířaty. „Jsou to krávy nebo koně?“ křiknul někdo. „To je to včerejší sedlo, já říkala, že se točíme zpět a nemáme jít dolů!“ prohlásila Evča a měla pravdu. Tož jsme se otočili a vystoupali si kopeček zpět k naší salaši. Za ní jsme po chvilce spatřili další salaš (o stopro horší než ta „naše“) a další stoupání. Značka se po chvíli ztratila a následně se větvila. Káča s Honzou šli po pravé a my ostatní po levé, ale tak, abychom si byli na dohled přes mlhu. Po chvíli jsme se sešli na krásné cestě a po ní šli dál. Stále byla mlha a chvílemi nám slušně kondenzovala na oblečení, nebo to bylo

mrhnutí. Takto jsme minuli i vrchol Vf. Gajei. O chvíli později narážíme na infotabuli se vzdáleností dál. Dáváme se doprava nahoru, kde se po chvíli cesta mění v pěšinu a stoupáme do sedla Šaua Gajei (1721 m.n.m.), kde přecházíme na červené kolečko a já dělám „čističe“, bo mám asi nejméně promokavé kalhoty, boty a návleky, a cesta vede trávou a kosodřevinou. U jezera Lacul Lala Mare (1815 m.n.m.) potkáváme skupinu pěti Poláků, kteří celý včerešek strávili ve stanu. Odtud to je kousek do kopce a asi půl hodky k jezeru Lacul Lala Mica, kde před 16. hodinou kempíme v nadmořské výšce 1920 m kousek od skupiny Poláků. K večeři nám Honza vaří Alešovu bramborovou kaši s taveňákem a olivama (mňam), Míša a GeRRy dojíždí včerejší rajskou s těstovinami. Gerry s Honzou se pak jdou ještě projít na fakultativní výlet na Vf. Ineut (2222 m n.m.) a vrací se před osmou. Kolem 20:30 jdeme všichni spát. (David)

17.9. – St

Ráno mě probudil budík nastavený na 7:00, ale protože jsem slyšela kapaní na stan, spala jsem klidně dál a podobně i ostatní. Po chvilce někdo z čůrajících oznámil zprávu, že naše stany pokryla bílá pokrývka. Nevěřila jsem, ale mé vlastní oči potvrdily, že déšť opravdu zmrzl na bílé vločky. Co teď? Sejít do nejbližší obce, z které se nemusíme nikam dostat nebo se snažit dojít do cabany – chaty, kde je i možné, že nás občerství a nalezneme tam střechu nad hlavou. Údajně se nachází 15 km daleko. Druhá varianta se zdála schůdnější. Vzhledem k tomu, že na chvíli se mlha rozplynula a bylo vidět trochu okolí, šel si GeRRy vylézt na vedlejší kopec, aby mohl upotřebit svoji potřebu. Já jsem si dala ranní rozcvičku v silonkách a Poláci ještě spali. V nesněhovém intervalu jsme složili stany a vyrazili (někteří v ledových botách) do sedla Šaua cu Lac (2140 m n.m.), které je pod druhým nejvyšším vrcholem tohoto jistě krásného pohoří. Nejprve cesta vedla po modrém kolečku, pak po červeném kolečku, která nás pak doprovázela skorem celou cestu. Počasí bylo velmi proměnlivé – sníh, déšť, déšť a sníh, vítr, ani kapka, mokrý sníh. Cesta vedla po hřebeni, takže to byla malá převýšení sem tam – nahoru a dolů. Několikrát se cesta zužovala až opravdu na úpatí srázu. V jedné chvíli jsme museli i slézat nebezpečné, mokré skály. Výhled byl stále stejný – žádný. Teda až na GeRRyho... Ten totiž dokáže rozeznávat více druhů mlhy. Minuli jsme Vf. Omului a za jásotu dosáhli značeného Vf. Gărgău (2158 m n.m.), kde jsme poříдили skoroskupinové foto. Odtud už vedla cesta z kopce do údolí. Opět však začlo pršet a já, stejně jak ostatní, byla celá mokrá a zmrzli mi nohy a měla jsem robotí pocit. Někteří z nás psychicky nevydrželi a dostávali neutuchající záchvat bezpříčinného smíchu. Cesta byla relativně nebezpečná po kluzkých kamenech, ale nikdo (až na mě) neuklouzl. Všechny nás hnala dopředu vize překrásné a teplé, suché atd. (copa) Cabany Puzdrele. GeRRy si cestou sáhl na dno svých sil a mě ta cesta chvilkami zas nebavila. Dole pod vrcholy jsme přidávali na rychlosti. Naším cílem bylo najít značenou odbočku vpravo. Odbočka se našla, ale značení nikde. Co teď? Pohotově se vytáhla buzola a dumalo se, zda odbočit a risknout tím špatnou cestu. Chladný rozum (nebo spíš zmrzlý, kde by se taky zahřál...?) zvítězil nad mapou a značením a vydali jsme se doprava. Jdem, jdem, plní otazníků a očekávání spásy, když se najednou před námi objevil trojúhelník a byl modrý! Naše značka! Ted' už po ní dojít jen k chatě. Začli padat soutěže o to, kdo ji uvidí první. Cesta k chatě už byla veselejší a kupodivu nám už ani nepršelo. Konečně jsme uviděli i cabanu. Přesně podle našich představ. Žádná střecha, opadané zdi, bez oken a dveří, zarostlá a uvnitř plná suti. Přesto jsme svým očím nevěřili a zrychlili krok k ní doufaje, že nikdo netušil co. Našli jsme sklep, ale ne zrovna příjemný a před medvědem nechránící. Takže opět vyvstala otázka: Kam dál? (Pozn.: Cabana Puzdrele vyhořela již v roce 1987 a roku 1992 byla zbourána. Nicméně doteď ji lze v mapách pohoří Rodna nalézt zaznačenou bez poznámky, že již neexistuje!!) Naštěstí se na chvíli zvedla mlha a my opodál spatřili dřevěnou chatrč! Rozběhli jsme se k ní a žasli jsme. Voněla dřevem, byla relativně čistá, prostorná, teplá a suchá. Příchod 17:30. Chatička měla z boku prostor na dřevo a pláštěnky, ze zadu byl vlez do horního patra. Ve spodním patře spala Míša, GeRRy, David, na horním patře spal zbytek. Najedli jsme se, postrašili medvěda a šli spát. Honza mi ještě namasíroval... (Káča) ...tuším záda a ty jejich další orgie jsme všichni slyšeli, tudíž doporučuji dopsat později. My začínáme

18.9. = Čtvrtek

Ráno (po lehce děsivé noci, kdy jsem se při každém zavržení dívala s hrůzou ke dveřím, kde jsem tušila vstupujícího medvěda + jediný bok, na němž jsem schopná usnout mě po předchozích nocích na tvrdém a alumatce, kterou jsem si nerozumně vzala místo pěnové karimatky kvůli úspoře místa v batohu, ačkoliv jsem věděla, že je naprd, už pekelně bolel) jsme se probudili v naší, dle mého názoru, nejkrásnější noclehárně celého výletu a po nemilém zjištění (a po porodních výkřicích při vstupech do opět ledových a mokrých bot), že počasí se opět navzdory předpovědi neumoudřilo, jsme začali sestupovat do města Borša. Po nedlouhé štrece nám všem bylo jasné, že „týden po“ tu už zase bude pravděpodobně hezky, že jsme měli bad luck. Cestou se nám, díky umoudřujícímu se počasí, naskytla spousta krásných pohledů, z nichž pro mě nejnádhernejší byla horská vesnička nad Boršou a bez líčidel krásná žena, kterou jsme potkali po cestě. Z Borši (plně ukázkových novostaveb, které mi nepřipadají kýčovitě snad jen v Rumunsku) jsme se za drobný nadplatek (který se nám zde začal pomalu stávat tradicí) vydali minibusem do stanice Săcel, odkud jsme (díky obětavým a hbitým nohám Davida a GeRRyho) cca v 18:30 místního času vyjeli vlakem směr domov. (Míša)

Poučen zkušenostmi z loňského výletu na Krym jsem od cesty nečekal mnoho a šel jsem do toho s heslem „dokud nejsi doma, nejsi doma, a proto buď připraven na vše“. Rumunský osobní vlak, ve kterém jsme měli strávit prvních 5 hodin naší cesty, nebyl o nic horší ani lepší, než bylo možné očekávat. Byl neútluný, ale snesitelný (vyjma odporně páchnoucího WC samozřejmě). Opíjející se Rumuni a 3 km dlouhý tunel (bez jakéhokoliv osvětlení ve vlaku i mimo něj) byl „ozdobami“ navíc. (Pozn.: Nelze nezpomenout paní procházející vlakem a nabízející různé sladkosti. S díky jsme ji odmítli, ale když uslyšela češtinu, usmála se a vytáhla orešenou Timișoreanu, tož jsme si tři pivečka koupili, protože to byla správná obchodnice – éčka jí nevadily...) Po několika konfliktech s průvodčími (jen jejich šéf, který uměl anglicky, byl OK) se nám nakonec podařilo docílit Campia Turzii. Po zjištění, že tam náš vlak opravdu z tohoto nádraží odjíždí, jsme šli do čekárny. S partou čtyř nezletilých floutků si místní policisté po čase poradili a po večeri některých hladových z nás (Efy, Honzy, Dawey) jsme zasedli (opět jen někteří) k půlnoční svačině se salámem, sucharů a zbylé slívky.

19.9. - Pátek

Kolem 2:30 a.m. jsme konečně nastoupili do mezinárodního rychlíku. V něm nás v cca 3:40 obral průvodčí o peníze (každého o 5 éček) na rezervaci, které dle všeho skončili v jeho kapse (nu co, Rumunsko – aspoň si tady o úplatky říkají na rovinu). O něco podobného (chtěl ale 10 éček na osobu) se pokusil i maďarský průvodčí, kterého ale Efy (řka předtím: „Já se s ním klidně budu hádat až do Budapešti“) během 3 vteřin uzemnila a byl klid. Plánovaný spoj do Brna přes Bratislavu jsme nestihli kvůli zpoždění, a tak teď čekáme (já s Míšou u „meka“, zbytek na proběžce po městě) na spoj ve 13:30. Snad to vyjde... (GeRRy)

Díky Míše a GeRRymu, kteří svolili, že nám pohlídají batohy na veřejných záchodcích McDonald's, jsme mohli my zbylé kusy vyrazit na proběžku městem. Vyrazili jsme ke kostelu Szent Erzsébet templom, kde jsme se napojili na ulici Dohány utca a po ní vyrazili směr Dunaj. Minuli jsme majestátní hotel New York Palace, polorozobřené staré lázně Hungária fürdő. Prošli jsme kolem největší synagogy v Evropě - Dohány utcai Zsinagóga, prošli podchodem pod náměstím Deák Ferenc Tér, odkud jsme chtěli jít k Parlamentu, ale uviděli jsme věž Baziliky Sv. Štěpána (Szent István Bazilika), tak jsme vyrazili k ní. Ani jsme nenakoukli dovnitř, v ulici Zrínyi jsme koupili pár pohledů, minuli budovu Central European University a kolem akademie věd došli na nábreží u visutého mostu Széchenyi Lánchíd („Řetězový most“). Odtud jsme měli výhled na královský palác Budai Vár, tyčící se věže Rybářské bašty či na Matyášův chrám. Most je strážěn mohutnými lvy (ostatně vše je zde takové mohutné a majestátní, všechny budovy jsou obrovské) a na druhém konci mostu vidíme vjezd do tunelu a lanovku. Čas je neúprosný, už teď je nám jasné, že na nás GeRRy a Míša budou čekat dýl, než jsme se dohodli. Rychle se tedy vracíme zpět kolem synagogy, kde za ní obdivujeme pomník genocidy maďarských Židů a po ulici Rákóczi út směřujeme zpět k nádr. Kousek před nádrzem musíme sejít a udělat kličku kolem bloku baráků, protože přímo rovno se jít pěšky nedá. Využíváme to, že jdeme kolem krámků a zkoušíme si

koupit něco k jídlu jako vzpomínku na Budapešť, ale nedaří se nám toho najít moc místního. Nevadí, i tak své hřivny utrácíme... Vyzvedáváme děcka a bereme si batohy z veřejných záchodků, jdeme na nádraží a po chvíli již sedíme v našem vláčku EC 278 Jaroslav Hašek zpět do Brna. Jízda je poklidná, kocháme se placatou krajinou, občas něčím zpestřenou – například hradem Visegrád nebo bazilikou Sv. Štěpána v Ostřihomu. V Brně se loučíme a s Evčou opouštíme zbytek výpravy, který vlakem pokračuje do České Třebové či dál do Prahy. (David)

„Co seš to za horala jenom s dvěma rukama?!?“ GeRRy

„Kulečník tu není, na pivo člověk nenarazí, jak je den dlouhý, tyhle ty fakultativní výlety... Ty vole, zas s váma budu někdy cábrovat po horách...“ GeRRy

GeRRy: *„Jak se dělá ta biopasta?“* Honza: *„Napíšeš tam tři písmena.“*

„Já jsem se teď jako docela naučil esteticky vnímat mlhu...“ GeRRy

„Hele, zkoušeli jste někdy něco šňupat? Já jednou rozpustnej celaskon na JIPce.“ GeRRy

„Ty vole, tam už bylo tak málo kyslíku, že jsem ho musel doplňovat z vody. A Míša mi říkala, že na takový přícoviny jako pití nemá čas...“ GeRRy

GeRRy: *„Tady při tom sestupu se taky zlepšuje fyzička?“* Káča: *„To je jako průměrnej sex.“* GeRRy: *„Tak to děkuju, to bych měl sex jednou ročně. Hele nebude dnes sex? Ne, děkuju, až v roce 2009...“*

Sepsal GeRRy, Míša, Evča & David